

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

svět kolem nás se odívá do bílé. Do panensky čisté bílé... jako by chtěl skrýt všechny své dávno i nedávno spáchané hříchy, jako by chtěl se vším začít znovu, znovu nevinný... jako by chtěl umlčet všechny ty emoce, které na něj ze všech stran v mohutných vlnách po celý rok útočily... nyní je však už dál nechce ani snášet ani vnímat. Oděl se do bílé, do panensky čisté bílé... je zima a mráz a sníh a led... čas se zastavil. Zastavil se v nádechu před zrozením nového života.

Ještě než vyletěl Gagarin do vesmíru, zažil jsem zimu, kdy mi bylo sněhu po pás. To zajisté proto, že jsem měřil asi tak metr. Přejít ulicí nebyla tehdy pro mě žádná sranda. Pluhy nahrnuly na kraje cest tolik špinavého a zmrzlého sněhu bez ohledu na to, kde byly chodníky, že jsem měl co dělat, abych se dostal na druhou stranu. Do vesmíru to šlo Gagarinovi určitě lehčeji než mně do školy... Při mém tehdejší vnímání času a dětským věkem omezeným zkušenostem jsem si myslel, že to tak bude navěky a hromady sněhu budou už jenom stále dál narůstat a jednou mi cestu do školy zahradí zcela... Dost strašná představa. Já totiž chodil do školy rád... Ale pak přišlo jaro! Všude tam, kde byl ještě před chvílí sníh, se objevila ta mokrá, blátivá zem připravená k rození. Fascinovalo mě, kolik stébel trav, kolik květín, kolik listů se dralo k životu...! Kolik se najednou rodilo štěňátek, oveček a kůzlátek...! A táta koupil kuřata... Příroda a s ní i člověk se probouzeli k nádherné radosti z prostého života, z nového života. Ale nejdřív bylo to bláto a před blátem sníh a mráz...

Každý si časem uvědomí, že svět kolem něj se proměňuje v pravidelném koloběhu. Z léta do zimy, z euforie do klidu, ze života do smrti. A právě v onom koloběhu je ukryta jak nesmrtelnost našeho světa, tak i člověka.

Vánoce se staly pro mnohé těmi nejvýznamnějšími svátky v roce, svátky oslavy zrození, svátky obdarovávání. Zrozením byl jeden každý z nás vybaven darem nejvzácnějším – darem života. Jsme sice bytostmi, které mají své vize do budoucna, častokrát však bohužel spěcháme natolik, že si to neuvědomíme a ocitneme se na konci své cesty životem. Ale zřejmě často a rádi zijeme i se svými vzpomínkami, a tak se nejmen v tom období vánočního – zimního zklidnění vracíme do minulosti, kdy každý z nás si dle své letory a životní situace vybavuje všechny ty, kteří již s námi nejsou. Prarodiče, rodiče, přátele a známé. S mnohými z nich jsme nejednou seděli u vánočního stolu, mnohým jsme připravili, či oni nám nádherná překvapení v podobě rozličných dárků pod stromečkem. A teď s námi nejsou, jako i my jednou nebudeme s jinými...

S láskou rok co rok pozvedám u vánočního stolu číši a připíjím všem svým ze života ztraceným se vzpomínkou trochu vzteklou z nemohoucnosti změnit osud a zažívám tak obdobné pocity jako Jaroslav Seifert, který je geniálně vtělil do nádherné básně s názvem „Prosinec“:

Vánoce jsou svátky očistění
Jak je to dávno: bílé střechy,
pod prsty zlato na ořechy,
maminka sladké mandle krájí
a děti ani nedutají.

Tajemství patrně je tlačí,
stromek je svázán na pavlači.
Pak náhle jako o sklo mince
zazvoní zvonek. Tišší, tišší
je smutek vždycky při vzpomínce.

Čas letí prudce! Třeskní číši.

Nádherné prožití vánočních svátků plných krásných vzpomínek na všechny naše milé, kteří tu už s námi nejsou, vám za všechny své kolegy z Městského divadla Brno přeje

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

PROSINEC
2017
CENA 25,- Kč

Bolek Polívka si do Manéže pozval posilu z našeho divadla.

Jeho pozvání přijala Hana Holíčková.

Dušan Vitázek uskutečnil svůj první sólový koncert.

Na koncertu pokřtil své debutové album „Kde“, jehož kmotry byli Zuzana Maurery a Michal Kavalčík.

S Dušanem si zabrali také kolegové, kteří se podíleli na přípravě desky.

Na velké zkušební zabýjil režisér Stanislav Moša zkoušky Horečky sobotní noci.

Klára Latzková blíže představila dramaturgické záměry.

V blavních rolích se v novém muzikálu představí Kristian Pekar nebo Marco Salvadori.

ZBLÍZKA

Noc divadel jsme pojali v komorním duchu v Divadelním klubu.

Melodie z muzikálů zazpívali Kristian Pekar, Kristýna Daňhelová, Markéta Pešková a Daniel Rymeš.

Sobota 18. listopadu proběhla ve znamení 100. reprízy muzikálu Donaba!

Muzikálová komedie o ocelářích za necelých pět let pobavila již 36 tisíc diváků.

Lukáš Janota a Petr Štěpán oslavovali jubileum inscenace, jak se patří.

21. listopadu proběhla derniéra moudré komedie Jakub a jeho pán.

Hrou Milana Kundery jsme po pět let skládali neokázalou pocu mužskému přátelství.

Inscenaci vyprovodil dlouhotrvající potlesk vestoje.

Jan Struther (1901–1953) je pseudonym anglické spisovatelky a básničky Joyce Anstrutherové, provdané Maxtone Grahamové a poté Placzkové. Ve třicátých letech začala psát pro Punch a The Times, v posledně jmenovaných novinách psala na přání šéfredaktora sloupky o životě „obvyčejné ženy, jako je ona sama“. V roce 1939 vyšly tyto sloupky pod názvem *Mrs. Mini-verová* knižně a kniha byla posléze zfilmovaná (1942) a získala celkem 6 Oscarů. Psala též církevní písně pro děti, ač sama nevěřící. Zemřela po těžkých depresích s hospitalizací na rakovinu ve věku 52 let. Z její poezie, která je v podstatě čtenářsky neznámá, jsem pro vás vybral a přeložil báseň *Evening*.

Miroslav Macek

Večer

Zář slunce zvolna mizející
mi zcela vzala právě
těch několik slov útěšlivých,
jež nosím ve své hlavě.
Když večer, duši zraňující
už na vrata dne buší,
hned chladný pocit střísněnosti
mi tiše svírá duši.
Mé radosti se proměnily
dnes v hrdé osamění,
žal lásky – hudba z dále zničí,
v níž útěcha už není.
Šedí barvy kolem pohlcuje,
už světlo zmizí brzy:
ten večer natolik mne tíží,
až smutkem vyschly slzy.

„Kdo nemá Vánoce ve svém srdci,
pod stromčkem je nenajde.“

Roy L. Smith (31. prosince 1935,
Hazard – 18. srpna 2013, Dayton),
americký spisovatel.

B | R | N | O |
STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik města Brna a.s.

AUTOCONT

Roland Schimmelpfennig

Žena z dřívějška

režie Alžběta Burianová

4. a 5. LISTOPADU 2017

PREMIÉRY NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

foto: Tereza Svoboda

NA VÁNOČNÍM CUKROVÍ

se Zdenou HERFORTOVOU

Zdena Herfortová v rozhovoru se senátorem a ředitelem brněnské Hvězdárny a planetária Jiřím Duškem.

Setkáváme se u nás na hvězdárně, nabízí se tedy otázka, jestli se vyznáte ve hvězdách? A mám na mysli v těch vesmírných, protože není hvězda jako hvězda.

Na druhou stranu je potřeba říct, že vesmír je mnohdy ještě mnohem zajímavější než ta naše lidská fantazie. Takže ono to tak hrozné není, on to ten Gagarin zas tak úplně nezničil.

Nezničil. Ale mně bylo tehdy patnáct let a snila jsem si, že okolo té naší zeměkoule je něco, co my musíme ctít, vážit si toho. Kdežto najednou

Děkuju pánubohu, že mi dovolil žít na tak krásné planetě.

Samozřejmě nevyznám, ale na hvězdy se dívám ráda a hlavně jsem vždy ráda poslouchala pana Grygara a všechny ostatní, co vyprávěli o vesmíru. To mě neskutečně zajímalo a dávalo prostor pro fantazii. Mohu vám prozradit, že když jsem byla ještě v lavici takzvané SVVŠ, to znamená dnešního gymnázia, a když v roce 1961 vyletěl Gagarin jako první člověk do vesmíru, bylo to pro mě strašlivé zklamání. Do té doby si obyčejný člověk jako já mohl myslet o vesmíru, co chtěl, a mohl si snít. A najednou tam lítal člověk a viděl, co viděl. Tam to někde pro mě skončilo, protože s tím kosmickým letem odletěl i můj sen.

tam lítaly družice, psi a po nich obyčejný člověk. O vesmíru bych si s vámi ráda vykládala hodiny, dny, měsíce, roky. Ale i když se budeme oba dva dívat ve stejnou dobu na hvězdnou oblohu, bude to velký rozdíl. Vy už jste studovaný a nasměrovaný na určité věci, takže tam uvidíte tisíc věcí, které já nevidím.

Myslím si, že je to stejné s divadlem. I ta astrofyzika má nějaká pravidla hry, která se musíte naučit, osvojit si to řemeslo, ale to nestačí, musíte mít i talent. Stejně je to u herectví, herec se může naučit nějaké postupy, ale když nemá talent nebo šůry dáno...

V muzikálu *DUCH*,
režie: Stanislav Moša

A ten talent, to je dané od Boha. Lidé jsou strašně chytří a talentovaní. Ten talent je nezměřitelný, to víme, tak to je.

Ani v tom umění není všechno o talentu, ani dobré nápady nestačí, k tomu je ještě potřeba tvrdá práce, ale musíte mít i štěstí.

To máte velkou pravdu. Talent není nápad, talent má v sobě spoustu nápadů a k tomu navíc musíte mít i štěstí. A je skvělé dostat nějakou šanci, při které oslovíte lidi. Dělán divadlo pro lidi a pořád mě to zajímá. Kdybych mohla, tak bych s nimi mluvila tak jako pan Horníček, ale nemám ten jeho talent. On byl talent nejen vypravěčského typu, ale dával dohromady myšlenky, které byly pro lidi významné. Vždycky jsem si říkala, že bych tohle chtěla dělat, ale to je velmi složité. Lidé chtějí vědět a hledají recept na život, i proto také chodí do divadla. A divadlo vás buď baví, nebo vás oslovuje nějakým způsobem, který ve vás něco zaseje a třeba i později s vámi pohne. **Já chodím do divadla za zábavou. Nemám moc rád ty těžší kusy, jsem vždycky radši, když to skončí nějak mile nebo třeba romanticky.**

Dnes se lidé nechtějí jenom lacině bavit, chtějí spolu se zábavou získat originální den i večer. To pozitivní je stále ve hře. Proto bych vás pozvala

v prosinci třeba na *Mary Poppins*. A pokud jste neviděl *Rybu potmě*, to je velmi chytře napsaný americký sitcom, který je od začátku trošku kurtý, protože začíná smrtí otce rodiny, a rozvine se naopak do takového černého humoru. Ale nebála bych se ani *Žitkovských bohyní*, to je trošku esoterika podle známého románu Kateřiny Tučkové.

Jaké je divadlo z pohledu profesionála, vy to vidíte přece jen jinak než běžný divák?

V divadelním zákulisí se dějí samozřejmě základní věci, kdy musíte být připravený na konkrétní scénu. V muzikálu je to daleko složitější, protože tam jezdí technika a musíte být přesně na místě, na kterém máte být, aby se vám nebo kolegům něco nestalo.

Sám se někdy přistihnu, že se nedívám na hru samotnou, ale na to, co se děje, jak to vyjždí, jak to technicky funguje.

To víte, že už jsme na to naučení a zvyklí, ale nemůžete ztratit základní emotivní moment na jevišti, kdy ty věci prožíváte. A my je samozřejmě prožíváme.

Jak je to s pamětí herce, vy si opravdu pamatujete všechny hry, ve kterých hrajete? Já co si nenapišu, to si nepamatuju.

Protože na to nejste naučený a protože nemáte tento druh tréninku. Samozřejmě mám na repertoáru sedm her v Brně a dvě v Praze. S tou jednou pražskou jezdíme na zájezdy i mimo hlavní město. A já vždycky říkám, že kdo nebyl v zájezdovém divadle, jako kdyby o divadle nic nevěděl. Je to určitý druh dřiny, musíte někam dojet, jste v novém prostředí, na jiném jevišti a na místě, na kterém jste třeba poprvé.

Jaké to je půlku představení třeba prožívat tragedii a půlku se smát a přitom to udělat tak, aby to nevypadalo afektovaně, teatrálně, jak se říká? V tom je právě ten vtíp. Musíte to udělat vy vlastním způsobem a ještě se z toho potom nezbláznit. Já kolikrát třeba vůbec nemůžu vyhnat z hlavy melodii muzikálu. Samozřejmě, že je to těžké, ale bylo by smutné, kdybychom neuměli nějakým způsobem něco potlačit a dát navenek zase jiný druh emoce, která patří ke hře. A to tím způsobem, aby to divák prožíval s námi.

Nemáte strach, že začnete hrát i v normálním životě?

Nemám... Ale ano, jsou nemoci z povolání a u divadla to znamená, že si opakujete text kde-

koliv, od tramvaje přes auto, vlak, prostě pořád vám to všude tak nějak běží. Ale musíte to do určité míry vytěsnit a pak samozřejmě být použitelný v normálním životě. Ale všichni to máme stejně, když je něčeho moc, tak toho máme plné zuby. A potom je nejhezčí to podívat se na hvězdy.

A to je další věc, my jsme se bavili o vesmíru, ale člověk, to je jiný vesmír a možná ještě úžasnější.

U člověka je ještě další věc – nejenom ten jeho mozek, ale i duše. Samozřejmě jsou různá náboženství, ale ten druh naší víry je takovým dalším druhem vesmíru, protože lidé vlastně podle ní žijí, rodí se, zabíjí, umírají, milují se, nenávidí se. Já jsem přijala boží vedení, že co mi je dáno, to mi je dáno. Každý jsme se mockrát přesvědčili o tom, že tam, kde by člověk už nehledal určité věci, se najednou určité věci objeví a musí se s nimi nějakým způsobem zacházet, ale měli by se toho ujmut ti lidé, kterým je to dáno. Takže já mám svou víru a v podstatě denně děkuju pánu bohu, že mi dovolil žít na tak krásné planetě.

foto: Tino Kratochvil, jeř Kratochvil

S Viktorem Skálou a Igorem Ondříčkem
v černé komedii *Ryba potmě*,
režie: Mikoláš Tyc

V OSLNĚNÍ

Patrik BOŘECKÝ

Napřed si divadlo vyzkoušel hlavně ze zákulisí, ale ani to ho neodradilo od studia herectví stejně jako dvoje neúspěšné přijímačky. Z čtyřicítky byl údajně na mrtvici, ale z padesátin, které připadly na listopadové výročí VŘSR, se už nehroufí.

Když vám bylo čtyřicet, tak jste to prý velmi těžce nesl. A teď jste v pohodě, když vstupujete do té druhé poloviny života, o níž víme, že bývá kratší?

I manželka tvrdí, že jsem byl hroznej, měl jsem fakt deprese. Ale tu padesátku si teď buď ještě neuvědomuju, anebo to prostě přijímám. Asi to bude tak, jak mi říkal někdo starší, od nichž se rád učím, že nejhorší období je od čtyřiceti do padesáti. Člověk si začne uvědomovat, že stárne, bojí se smrti... Ale od té padesátky je rád za každou den. Tak já to neřeším a doufám, že se brzy dostanu do klidu jako kolegové Zdeněk Junák a Láry Kolář, s nimiž je radost být. Čímž neřkám, že jsou staří...

Proč jste se rozhodl právě pro herectví? Pokud vím, vystudoval jste gymnázium.

Když se mě u přijímaček na JAMU ptal pan Karlík, proč chci jít k divadlu, řekl jsem, že jsem nenašel žádnou jinou práci, kam by se mohlo chodit později...

Napoprvé jste ale neuspěl.

Dokonce ani napodruhé. Po maturitě jsem se hlásil na JAMU, ale prý na mě došel nějaký anonym a nevzali mě. To bylo ještě před listopadem 1989, byl bych v ročníku s Jirkou Dvořákem, Zuzanou Slavíkovou, Janou Musilovou nebo Tomášem Sagherem. Tak jsem šel dělat kulisáka do Mahenky a další rok se hlásil do Prahy, protože Brno mě urazilo. V Praze jsem postoupil do dalších kol, ale nakonec mi napsali, že nemám talent a že mě nepřijímají. Ale protože jsem si nechal poslat výsledky testů, bylo to celé divné, vůbec to nesedělo, tak bůhví, co za tím bylo. Takže jsem pokračoval v zákulisí a napotřetí to vyšlo po revoluci na JAMU.

Neodradilo vás, když vám někdo řekl, že jste bez talentu?

Ne, věděl jsem, že ho mám (*smích*). Abych nemusel na vojnu, našel jsem si ještě obor na pedagogické fakultě, kam jsem doufal, že se dostanu, protože nikdo jiný o něj nebude mít zájem: pedagogika dětského a mládežnického hnutí s aprobační dějepis. Tam nás zkoušeli z toho, jak daleko létají rakety středního doletu, a při zkoušce se mě ptali, jestli si myslím, zda jsou v USA lidé, kteří by chtěli socialistickou revoluci. Řekl

jsem, že určitě ne, protože jsou to zahnívající kapitalisté, ale oni mě vyvedli z omylu: prý jsou, ale protože nemají morálku, tak si tu revoluci neudělají. A na to jsem si řekl, že se můžu vy...t. Narukovat jsem stejně musel. Vydržel jsem 156 dnů, dělal jsem první poslední, abych se dostal pryč, a nakonec mě opravdu poslali domů pro neschopnost.

Jednak se objevuje v *Rychlých šípech*, když se tuším Červenáček chlubí poštovním razítkem do sbírky, na němž jsou právě Dřevohostice, a jednak je to obec starší než Berlín, která zanedlouho oslaví tisíc let od svého vzniku.

Do MdB jste nastoupil kdy?

V roce 2000, byl jsem v divadle Sedm a půl, bylo mi třiatřicet a říkal jsem si, že se už musím tím

Beru věci, jak přicházejí.

Být kulisákem vás bavilo?

Výborné roky, obrovská škola. Tehdy byla jiná doba, skrývali se tam velmi vzdělaní lidé, hráli jsme šachy a mým kolegou byl i Václav Dědek, kulisácká legenda, který sice asi neměl ani maturitu, ale když jsem donesl jakoukoliv knížku, vždycky řekl: To znám, to jsem četl.

Gymnázium Elgartova, Mahenovo divadlo, Městské divadlo... váš život je s Brnem svázaný, ale rodák nejste?

Narodil jsem se v Dřevohosticích, což je strašně slavná vesnice asi patnáct kilometrů od Přerova.

divadlem taky trochu živit. Když přišla nabídka od Stanislava Moši, neváhal jsem a už jsem tu sedmáct let.

Jste v činoherním souboru, ale hraje i v muzikálech.

Účinkuju ale vždycky jako nepěvec. Na JAMU jsem vytácel pedagožku zpěvu, která nemohla pochopit, že hudebně jsem vzdělaný asi jako děčko v druhé třídě, ale v čem vynikám, to je zpěv při rušivém doprovodu. Což bylo tím, že jsem vůbec neposlouchal, co hraje.

*S Danielem Rymešem
v muzikálu Chaplin,
režie: Stanislav Moša*

Teď vás ale zrovna čeká Horečka sobotní noci. Těším se. Film si pamatuju, i když můj šálek čaje tihle chlapi typu Bee Gees, co zpívají jako kastráti, nejsou. Já jsem Rolling Stones nebo Led Zeppelin.

Na jakou roli vzpomínáte nejraději a kterou jste neměl vůbec brát?

Určitě jsem neměl hrát v Čechovově *Rackovi*, to mi tenkrát vůbec nesedlo a bylo to utrpení. A nejraději jsem měl asi koktavého Billy Bibbita z *Přeletu nad kukaččím hnízdem*.

Vy jste ale taky sám režíroval, že?

To mě taky bavilo, to byla taky dobrá role.

A nechcete se k tomu vrátit?

Čekám na nabídky.

Za co byste se na jevišti jako svůj kolega ocenil a proč byste se sebou raději nehrál?

Mám problém naučit se text, v Sedm a půlce jsme s Jiřím Vyorálkem chodili ještě dva dny před premiérou se scénářem v ruce a tolerovali nám to. Tady si to dovolit nemůžu, ale je to boj. Čtyřstránkové monology z *Čekání na Godota* jsem se učil dva měsíce, ležel jsem v tom každý den. No ale v těch ostatních věcech jsem úžasný.

Vtipkujete na jevišti?

Rád bych, ale záleží na kolezích a na tom, co je to za hru. Skvělý je Martin Havelka, tomu nahodíte a on ten ping pong hraje dál. Ve *Sluhovi dvou pánů* jsme tak spolu vymysleli spoustu věcí při

zkoušení i pak na jevišti. Báječný v tomto ohledu byl taky Erik Pardus, který však bohužel již není mezi námi.

Herci bývají pověřiví, máte nějaký amulet, rituál před představením?

Nevím, jestli to lze označit úplně jako rituál, ale já hrozně rád ležím. Obdivuju kolegy, kteří pět minut před představením lítají, vykládají si... Já si lehnu a ležím. Když někde hostujeme a nejde to v šatně, natáhnu se klidně u jeviště. Režisér Jiří Menzel si taky údajně k sobě herce na čtené zkoušky zve domů, poslouchá je a u toho leží v posteli. Tvrdí, že člověk se rodí a umírá vleže, a to vše mezitím je nepřírozená poloha. Já jsem taky postelový typ.

Máte dvě dcery, půjdou ve vašich stopách?

Ta starší o tom někdy mluví, ale snad ne. Je šikovná, tak doufám, že by mohla být třeba architektka. A u té mladší, desetileté, nikdo ještě neví.

Třeba budou taky chtít pozdě vstávat...

To budeme muset vymyslet něco jiného. Nutit je určitě nebudu, ten chťič pro tohle povolání člověk musí mít v sobě sám. Mě taky nikdo nevedl.

Jak by měl vypadat váš ideální den?

Ježiš, to nevím... To vám fakt nepovím. O tom jsem nikdy nepřemýšlel. Já totiž moc nesním, já prostě věci přijímám.

Text: (jih),

foto: jeř Kratochvil, Tino Kratochvil

*S Janem Mazákem
v komedii *Jakub a jeho pán*,
režie: Stanislav Moša*

NA SKLENIČCE

s Marcem SALVADORIM

Jeho cizokrajné jméno nelze v seznamu herců Městského divadla Brno nepostřehnout na první pohled. Do stálého angažmá sice dvaadvacetiletý Marco Salvadori nastoupil teprve letos v srpnu, už v dřívějších sezónách byl ale pravidelným hostem. A nyní ho čeká velká příležitost – Tony v *Horečce sobotní noci*, i když v době, kdy vznikal tento rozhovor, zkoušky ještě ani nezačaly.

První otázka vás asi nepřekvapí: Umíte italsky?
Ano, jistě.

Italské jméno, plynulá italština – jak to jde dohromady s vaším rodištěm, kterým je Kroměříž?

V Kroměříži jsem se opravdu narodil, ale můj tatínek je Ital. Maminka je rovněž rodačka z Kroměříže, chodila tu do školy i na konzervatoř, a protože pokračovat ve studiu hudby chtěla na akademii v Itálii, vybrala si Livorno. Tam se seznámila s mým otcem. Dostudovala, žili jsme v Itálii v malé vesnici Cecina nedaleko Livorna a na prázdniny jsme jezdili do České republiky. Postupně se to ale začalo obracet, až jsme byli

Odjakživa jsem chtěl zpívat a tančit.

víc tady, otec tu podnikal a na prázdniny jsme jezdili pro změnu do Itálie, kde mám kmotra a taky nevlastní sestru.

Kým se cítíte být víc, Čechem nebo Italem?

Považuji se za Čecha, na Itálii jsem však rozhodně nezanevřel, přestože si ji moc nepamatuji, byl jsem hodně malý, když jsme tam žili. Z Čech mám vzpomínek nesrovnatelně více. Do Itálie nemám moc důvodů jezdit, naposledy jsem tam byl asi před dvěma roky právě za kmotrem, který je mimochodem rovněž umělec.

Takže jste umělecká rodina?

Tak napůl. Dědeček byl mědikovec – kotlář (taky svým způsobem umělec v řemesle), babička byla dokonce baletka, pak učila trubku, kytaru a zobcovou flétnu. Maminka učí příčnou flétnu na Základní umělecké škole v Kroměříži a italštinu na Konzervatoři Evangelické akademie dosud.

Odtud ten váš saxofon?

A taky klavír, zobcová flétna a různé další nástroje, které mě nikdy moc nebvily, a vždycky jsem se jim bránil, čehož dnes lituju...

Jak do toho všeho zapadá divadlo?

Odjakživa jsem chtěl zpívat a tančit, zpěvu se věnuji od sedmi let a vždycky mě to hrozně bralo. Ve čtrnácti se přidaly společenské tance a na gymnáziu už jsem věděl, že se chci pokusit o JAMU. Přes nesouhlas rodiny jsem zkusil ve třetí třídě přijímačky na muzikál, a ono to vyšlo. Vlastně jsem si ani neuvědomoval, že kromě zpěvu a tance mě čeká i herectví. Čtvrtý ročník gymnázia a prvak JAMU jsem studoval souběžně.

To musel být zářah...

Obě školy mi vycházely vstříc. Na gymplu jsem měl individuální plán, obvykle jsem do Kroměříže jezdil v pondělí a v pátek, kdy jsem absolvoval všechna zkoušení a dopsal si všechny písemky. Maturita z matematiky pak byla fakt „ostrá“, ale zvládl jsem to. Hlavně jsem už tehdy zjistil, že asi opravdu chci být hercem.

Vystudoval jste muzikálové herectví. Chcete tedy být víc muzikálovým hercem, abyste mohl také zpívat a tančit, nebo činohercem?

Podle mě by ten rozdíl měl být co nejmenší. Tak nám to vždycky říkal i náš profesor, Petr Ště-

pán, že herectví je jen jedno. Nemáme sice se spolužáky asi takovou průpravu jako kolegové z činoherní třídy, ale určitě nepředpokládám, že bychom se profilovali jen do muzikálového oboru. Všichni bychom byli určitě rádi, kdybychom se mohli věnovat obojímu.

V MdB jste začínal v inscenaci DUCH, pak jste se objevoval v různých malých rolích a v company, zatím největší příležitostí tady byl asi mladý Chaplin. Jaká to byla práce?

Měl jsem hrozné štěstí, že jsem v konkurzu právě na tuto roli uspěl. Byla to krásná zkušenost a definitivně mě přesvědčila o tom, že do tohoto divadla chci.

Připravoval jste se nějak na tuto roli?

Jakmile jsem se dozvěděl obsazení, první věc byla stáhnout si všechny Chaplinovy dostupné filmy a grotesky, pozorovat jeho specifické pohyby a nastudovat si ho jako člověka. Tak by se podle mě mělo přistupovat ke každé roli, zvláště když jde o postavu, která je tak specifická jako Chaplinův Tulák a současně je všeobecně známá.

Italské kořeny vám teď možná pomohly, podobně jako vašemu o něco slavnějšímu kolegovi

V muzikálu Chaplin,
režie: Stanislav Moša

Johnu Travoltovi, k roli snů, kterou bude Tony v Horečce sobotní noci. Kolikrát jste ji viděl a znal jste ji už dřív?

Teď už jsem se díval asi třikrát, ale přiznávám, že když jsem ten film viděl někdy dávno poprvé, tak se mi vlastně ani moc nelíbil. Ale předloha a samozřejmě hudba, to je zase něco úplně jiného. Písničky navíc znám, s jejich pomocí mě dokonce učitelka v hudebce učila falsety. Mimochodem, před pár dní jsem se dočetl, že Travoltův otec se jmenoval Salvatore Travolta, tak jsem se i poušmál...

Budou zvonáče?

Ještě nezkoušíme, tak nevím, jaká bude režisérova představa. Ale zvonáče a pestrobarevné vzory asi přijdou, těším se, i když módu zrovna nijak extra neřeším.

Tanec pro vás asi také nebude problém. Jak dlouho jste se věnoval společenským tancům?

Asi deset let, jezdívali jsme po soutěžích. Vždy po škole jsem běžel na trénink a v létě bývalo soustředění. Kvůli divadlu jsem pak ale postupně přestal stíhat. Nutno dodat, že původně mě do tancování maminka přihlásila, už když mi bylo asi sedm, a to jsem nechtěl. Jenže pak ve čtrnácti po prvním plese se mi to vybavilo a chtěl jsem to zkusit znovu a sám. A nelituji.

Posloucháte režiséra, nebo jste herec s otázkami?

Nemám tolik zkušeností, abych mohl říct tak nebo tak. Musím to nejprve zjistit sám. Zatím tedy režiséra naprosto respektuji.

Máte nějaké plány a vize do budoucna?

Těch je, ale hlavně si užívám toho, co je teď, než abych řešil, co bude.

A u divadla plánujete vydržet? Neláká vás film, televize...

Zatím nic jiného neplánuji, jsem tady rád, baví mě to a chci se divadlu věnovat naplno. Ale jasně, někdy bych to rád zkusil.

Jak relaxujete?

Buď v posilovně, u vaření nebo spím. A občas jdeme s přítelkyní do kina nebo na procházku.

Vaše přítelkyně (Eliška Skálová, pozn. red.) je také herečka, dokonce ve stejném souboru. Ponnorková nemoc se ještě nedostavila? Je vůbec výhodné, že máte oba stejnou profesi?

Pokud máme generálkový týden, tak to ku prospěchu zrovna není. Ale jinak je to super, i když občas (často) se debata točí jen kolem divadla. A proč ne?

Text: (jih),

foto: jeř Kratochvil, Tino Kratochvil

S Kateřinou Maríí Fialovou, Ivanou Vaňkovou a Janou Musilovou v muzikálu *Děsnej pátek*, režie: Petr Gazdík

Městské divadlo Brno

Uváděno se souhlasem Music Theatre International (Europe)
Autorská práva v České republice zastupuje
Aura - Pont s. r. o., Veselácký ostrov 82, 147 00 Praha 4.

KOMEDIE & PARTY

aneb
v pořadí již osmnáctá,
tedy "plnoletá"
SILVESTRPARTY
v Městském divadle Brno

SILVESTR 2017

31. 12. 2017 od 18.00 hodin
(až do rána Nového roku 2018)

Libreto

Jeffrey Lane

Hudba a texty písní

David Yazbek

Režie

Pedro Almodóvara

Ženy na pokraji nervového zhroucení

Český překlad Zdeněk Bertoš | Hudební nastudování Karel Cón | Choreografie Michal Matěj | Režie Stanislav Slovák
Scéna Janoslav Milfajr | Kostýmy Andrea Kučerová, Adéla Kučerová

Po skončení slavnostního představení zábavní program s občerstvením:

k tanci a poslechu hraje Orchester Městského divadla Brno | cimbálová muzika Václava Kovářika | oldies diskotéka Jindry Eliáše
několik chodů pestrého rautového občerstvení se skvělými nápoji | slavnostní přítpeky o půlnoci na jevišti (vše v ceně vstupenky - místenky)

Cena: 2.518,- Kč

Předprodej vstupenek a místenek:
Městské divadlo Brno
Lidická 16/1863, 602 00 Brno
tel.: 533 316 352
e-mail: komercni@mdb.cz

STAVBA MĚSTA BRNO
FINANČNÍ PODPORA
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACÍ

Disney's and Cameron Mackintosh's

MARY POPPINS

SUPERCALIFRAŽILISTIKEXPIALIDÓZNÍ
MUZIKÁL

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

3. – 21. a 26. – 31. PROSINCE 2017

HRAJEME

René Levínský:

DOTKNI SE VESMÍRU A POKRAČUJ

Bohumil Plánovský, vedoucí skupiny Biochemie a molekulární biologie Ústavu chemické ekologie AV ČR dosáhl na metu nejvyšší – podařilo se mu objevit mechanismus vzniku nového druhu, a tedy podstatu evoluce. Při této příležitosti napadne jeho dávného přítele Adama Šmída, že bude genom sekvencovaný Plánovským analyzovat ze svého pohledu, z perspektivy matematického lingvisty. Budeme-li genom chápat jen jako posloupnost dvaceti písmen, které kódují jednotlivé aminokyseliny, není náhodou v genomu zašifrován nějaký vzkaz od bytosti či bytostí, které nás stvořily? Pokud jsme tedy byli stvořeni, samozřejmě.

Toto je výchozí situace nové komedie René Levínského, kterou v premiéře uvedlo v listopadu 2016 Národní divadlo v Praze. V Městském divadle Brno se v režii Hany Burešové hra ale představuje v modifikované verzi: odehrává se na brněnských vědeckých ústavech i v brněnských restauracích a její veliké finále probíhá v parku v Lužánkách.

Otázky, které nová Levínského hra klade, jsou vlastně docela staré. Můžeme (a smíme) lidský genom modifikovat a stvořit „nového lepšího člověka“? Kdo je vyvolen, aby vyzval lidstvo na novou cestu? Hra o světě vědy i pavědy, spolku Sisyfos, o cestě z vrcholu až na samé dno a pak zas dál vznikla v tiché úctě k podivuhodné životní cestě Iljy Ripse.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Alena Antalová, Svetlana Janotová, Igor Ondříček, Viktor Skála, Ivana Vaňková, Aleš Slanina, Jan Mazák, Miloslav Čížek, Rastislav Gajdoš a další.

P. L. Traversová, Richard Sherman, Robert Sherman,

Julian Fellowes, George Stiles, Anthony Drewe:
MARY POPPINS

Na jeviště Hudební scény znovu přilétá pouze v 35 exkluzivních reprízách Mary Poppins! Letos se v roli laskavé, leč přísné chůvy vystřídají hned čtyři herečky!

Muzikál z proslulé produkce Walta Disneyho, divadelní remake pohádkového filmu *Mary Poppinsová* z roku 1964, ověněného pěti Oscary, vznikl na motivy dětských knížek známé anglické autorky P. L. Traversové. Jeho příběh se odehrává v Londýně koncem 19. století a jeho hrdinkou je originální vychovatelka Mary Poppinsová, která se zjeví na přání malých dětí Banksových, jimž rodiče nevěnují (jak je, bohužel, obvyklé i dnes) příliš pozornosti. Tato neobvyklá vychovatelka disponující kouzelnými dovednostmi prozáří jejich dětský svět hravostí, svobodou a fantazií natolik, že nakonec dokážou společně proměnit i charaktery ro-

dičů malých dětí. Na počátku 21. století pak po filmu sáhl producent Cameron Mackintosh, doplnil jej novými písněmi a vytvořil na jeho základě mimořádně výpravnou show, která po několika sezón sklízela úspěchy v Londýně i na Broadwayi. Těšit se můžete opět na strhující a efektní scénografii Petra Hlouška z řadou kouzelnických triků, náročná taneční (zejména pak stepařská) čísla a především krásný dojemný rodinný příběh!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová nebo Radka Coufalová nebo Johana Hub nebo Ivana Vaňková, Denny Ratajský nebo Dušan Vitáček, Alena Juráčková nebo Elena Juráčková, Adam Gazdík nebo Josef Gazdík, Jana Musilová nebo Markéta Sedláčková, Martin Havelka nebo Milan Němec a další.

Jeffrey Lane, David Yazbek, Pedro Almodóvar:
ŽENY NA POKRAJI NERVOVÉHO ZHROUCENÍ

Hudební skladatel David Yazbek, jehož veleúspěšný muzikál *Donaha!* obletěl celý svět a i naše divadlo jej s úspěchem už několik sezón uvádí, volí s oblibou za předlohy svých muzikálů špičkové filmové komedie. Tentokrát sáhl spolu s libretistou Jeffrey Lanem po proslulé, rozkošně ztřeštěné komedii věhlasného španělského režiséra Pedra Almodóvara z roku 1987 s předlouhým názvem *Ženy na pokraji nervového zhroucení*.

V ulicích Madridu konce 80. let, města pulzujícího životem, překotným rozvojem, uměním i vášněmi, se odehrává příběh dabingové herečky Pepy a jejích přítelkyň a známých. Právě v den, kdy se postupně ukazuje, že je opravdu těhotná, jí její milenec Ivan náhle opouští. Než se s ním stačí spojit, aby jí svůj nepochopitelný čin vysvětlil, setká se s jeho bývalou ženou Lucíou, právě propuštěnou po dvaceti letech z nervového sanatoria, i jeho synem a jeho snoubenkou. Její nejbližší přítelkyně modelka Candela volá o pomoc; právě zjistila, že její nový milenec Malik je hledaný šifřský terorista... Lucía se s feministickou advokátkou Paulinou připravuje k soudu, u něhož se má Ivan zodpovídat za to, že ji před dvaceti lety opustil. A Pepa s pomocí dobrosrdečného taxikáře hledá dál po celém Madridu řešení všech těchto náhle nastalých problémů...

Děj komorního muzikálu kombinuje prvky feydeauovské frašky s hispánskou citovostí i temperamentem, projevujícím se i ve strhující jazz-rockové hudbě inspirované španělskými žánry a rytmy, např. flamencem.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Petr Štěpán, Lucie Bergerová, Markéta Sedláčková, Mária Lalková, Sára Milfajtová nebo Andrea Zelová, Dušan Vitáček nebo Jozef Hruškovi, Eliška Skálová, Jan Brožek, Barbora Remišová a další.

PROGRAM PROSINEC

PROGRAM LEDEN

ČINOHERNÍ SCÉNA				HUDEBNÍ SCÉNA				ČINOHERNÍ SCÉNA				HUDEBNÍ SCÉNA						
1.12.	pá	19.00	Splašené nůžky	zadáno	3.12.	ne	14 a 18	Mary Poppins	2.1.	út	19.00	Žena z dřívějšíka	A2	7.1.	ne	17.00	Tříkrálový koncert	
2.12.	so	18.00	Splašené nůžky	4.12.	po	18.00	Mary Poppins	3.1.	st	19.00	Žena z dřívějšíka	A3	17.1.	st	14.00	Horečka sobotní noci		
3.12.	ne	19.00	Žena z dřívějšíka	E7	5.12.	út	18.00	Mary Poppins	4.1.	čt	19.00	Žena z dřívějšíka	A4	17.1.	st	18.00	Horečka sobotní noci	SP
4.12.	po	18.00	Charleyova teta	6.12.	st	18.00	Mary Poppins	5.1.	pá	19.00	Žena z dřívějšíka	E5	18.1.	čt	19.00	Horečka sobotní noci	A4/AB4	
5.12.	út	19.00	Zdenek Merta u klavíru	7.12.	čt	18.00	Mary Poppins	6.1.	so	19.00	Žena z dřívějšíka	A6	19.1.	pá	19.00	Horečka sobotní noci	zadáno	
6.12.	st	19.00	Ryba potmě	zadáno	8.12.	pá	18.00	Mary Poppins	7.1.	ne	19.00	Žena z dřívějšíka	D	20.1.	so	19.00	Horečka sobotní noci	P
7.12.	čt	19.00	Dvojitá rezervace	zadáno	9.12.	so	14 a 18	Mary Poppins	8.1.	po	19.00	Žena z dřívějšíka	A1	21.1.	ne	19.00	Horečka sobotní noci	
14.12.	čt	11.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	10.12.	ne	14 a 18	Mary Poppins	9.1.	út	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj	C2	22.1.	po	18.00	Horečka sobotní noci		
15.12.	pá	19.00	Splašené nůžky	11.12.	po	18.00	Mary Poppins	10.1.	st	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj	AB3	23.1.	út	19.00	Horečka sobotní noci	C2/E2	
16.12.	so	18.00	Splašené nůžky	12.12.	út	18.00	Mary Poppins	11.1.	čt	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	C4	24.1.	st	19.00	Horečka sobotní noci	A3/AB3	
				13.12.	st	18.00	Mary Poppins	12.1.	pá	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	zadáno	25.1.	čt	18.00	Horečka sobotní noci		
				14.12.	čt	18.00	Mary Poppins	13.1.	so	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	AB6	26.1.	pá	19.00	Horečka sobotní noci	C5/E5	
				15.12.	pá	18.00	Mary Poppins	14.1.	ne	14.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	27.1.	so	14.00	Horečka sobotní noci			
				16.12.	so	14 a 18	Mary Poppins	14.1.	ne	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	E7	27.1.	so	19.00	Horečka sobotní noci	A6/AB6	
				17.12.	ne	14 a 18	Mary Poppins	15.1.	po	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	AB1	28.1.	ne	14.00	Horečka sobotní noci		
				18.12.	po	18.00	Mary Poppins	16.1.	út	18.00	Zamilovaný Shakespeare	28.1.	ne	19.00	Horečka sobotní noci	D/E7		
				19.12.	út	18.00	Mary Poppins	17.1.	st	19.00	Zamilovaný Shakespeare	29.1.	po	19.00	Horečka sobotní noci	A1/AB1		
				20.12.	st	18.00	Mary Poppins	18.1.	čt	18.00	Zamilovaný Shakespeare	30.1.	út	19.00	Horečka sobotní noci	A2/AB2		
				21.12.	čt	18.00	Mary Poppins	19.1.	pá	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení	AB5	31.1.	st	19.00	Horečka sobotní noci		
				22.12.	pá	15.00	Vánoční koncert Javory + Javory beat	20.1.	so	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení							
				22.12.	pá	18.00	Vánoční koncert Javory + Javory beat	21.1.	ne	18.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení							
				23.12.	so	18.00	Vánoční koncert Javory	22.1.	po	18.00	Charleyova teta							
				26.12.	út	14 a 18	Mary Poppins	25.1.	čt	18.00	Skleněný pokoj							
				27.12.	st	14 a 18	Mary Poppins	26.1.	pá	19.00	Skleněný pokoj							
				28.12.	čt	14 a 18	Mary Poppins	27.1.	so	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení							
				29.12.	pá	18.00	Mary Poppins	28.1.	ne	18.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení							
				30.12.	so	14 a 18	Mary Poppins	29.1.	po	19.00	Žitkovské bohyně							
				31.12.	ne	14.00	Mary Poppins	30.1.	út	18.00	Žitkovské bohyně							
				31.12.	ne	18.00	Mary Poppins	silvestrovský večer	31.1.	st	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)						

Roland Schimmelpfennig:**ŽENA Z DRÍVĚJŠKA**

Dílo uznávaného a nejhranějšího německého dramatika současnosti, jedinečně propojující horor, poezii a grotesku na naše jeviště uvedla mladinká režisérka Alžběta Burianová. Slovy autora se jedná o „*Noční můru – komický případ*.“ Tříčlenná rodina – pětáctýřicetiletý Frank, jeho žena Klauďie a jejich syn Andi – se nachází v konečné fázi příprav ke stěhování do zámoří. Poslední bedny a krabice s věcmi čekají na odvoz. Andi se ještě musí rozloučit se svou dívkou, Frank a Klauďie mají před sebou poslední večer v bytě, v němž žili po celých devatenáct let svého manželství. Když v tom se ozve zvonek – a za dveřmi stojí žena, Romy Vogtländerová. Frank jí před čtyřicetiletými lety, kdy spolu v létě měli vztah, přísahal věčnou lásku. A Romy si tento slib přichází „vybrat“. Tuto překvapivou okolnost, která se stává příčinou nečekaných komplikací, rozvíjí autor originální dramatickou technikou, která nerespiktuje časový sled událostí, ale řadí je tak, aby divák mohl nahlédnout jednotlivé situace z různých stran a vstoupit do děje v různých fázích. A tak výchozí stav, který připomíná konstelaci známou z frašek, nabývá postupně atmosféry děsivého snu, dimenze antické osudovosti...

Režie: Alžběta Burianová

Hrají: Igor Ondříček, Radka Coufalová, Markéta Sedláčková, Vojtěch Blahuta a Eliška Skálová.

Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall:**ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE**

Skvostný film režiséra Johna Maddena *Zamilovaný Shakespeare* se stal v roce 1998 celosvětovou událostí. Propojil totiž brilantně romantický příběh Williama Shakespeara, zamilovaného do půvabné aristokratky Violy de Lesseps, s převlekovou komedií, v níž se Viola přestrojena za chlapce snaží proniknout do Shakespeareovy herecké společnosti, aby vše vyvrcholilo skrze ironický pohled do alžbětinského divadelního zákulisí, v němž se zázrak divadla rodí na poslední chvíli ze zmatku a chaosu. Tato bytostně divadelní látka ovšem volala po jevištní adaptaci, které se nakonec s velkým úspěchem ujal renomovaný dramatik a scená-

rista Lee Hall (mimo jiné autor filmové i divadelní verze *Billyho Elliota*). Pouhé čtyři roky po londýnské divadelní premiéře vám nabízíme jako první divadlo na evropském kontinentu tento – slovy jednoho věhlasného anglického kritika – „milostný dopis divadla sobě samému“, poutavý příběh o tom, jak z původně zamýšlené hry *Romeo a Ethel, dcera pirátova* vlivem všemocné lásky nakonec vzniklo drama tisíciletí *Romeo a Julie*.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Dušan Vitázek, Svetlana Janotová nebo Andrea Zelová, Michal Isteník, Jiří Mach, Petr Štěpán, Alena Antalová, Aleš Slanina, Markéta Sedláčková a další.

Simon Mawer:**SKLENĚNÝ POKOJ**

Celý svět obdivuje krásně čtivé a moudré romány současného britského spisovatele, který je navíc zcela výjimečně spjat s naším městem. Jeho román *Skleněný pokoj* byl nominován na nejprestižnější britskou literární cenu – The Man Booker Prize. Představuje nám osudy Liesel a Viktora Landauerových, kterým slavný architekt postaví moderní vilu s ohromným skleněným pokojem. Vila vejde do dějin architektury jako „vila Tugendhat“. Autor se však zaobírá mistrovským způsobem i odvčným lidským tématem o hledání štěstí. Zdá se, že k němu dvěma bohatým manželům obdařeným zdravými dětmi nic neschází, ale jak to v životě bývá, není tomu tak. Jejich osobní život se stává hlavním hrdinou v onom „skleněném pokoji“, fenoménu světové architektury, kolem něhož procházejí evropské dějiny od třicátých až do devadesátých let. „...skleněný prostor se stával Skleněným snem, snem, který se hodil k atmosféře nového státu, v němž žili, státu, kde nebylo podstatné, kdo je Čech, kdo je Němec a kdo Žid, kde vládla demokracie a kde věda a umění společně usilovaly o to, aby přinesly štěstí všem...“

MdB uvedlo Mawerův román ve světové premiéře na jevišti Činoherní scény v divadelní adaptaci Stanislava Moši.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Hana Kovářiková nebo Pavla Vitázková, Petr Štěpán, Ivana Vaňková, Michal Isteník, Svetlana Janotová, Rastislav Gajdoš, Vojtěch Blahuta, Igor Ondříček, Jiří Mach a další.

ZA REŽIJNÍM PULTEM**Petr GAZDÍK**

Jazz Side Story, Balada o lásce, Mary Poppins, Kvítek z horroru, Jekyll a Hyde, Zorro, Jezinky a bezinky, Mladý Frankenstein, Don Juan, Let snů LILI, Děsnej pátek, koncertní verze v anglickém jazyce Jesus Christ Superstar. To je ukázka titulů, pod kterými je jako režisér podepsán herec Petr Gazdík. Členem souboru je letos dvacet let, ovšem jako dítě z divadelní rodiny se s „prkny, která znamenají svět“, začal důvěrně seznamovat už před více než 35 lety. Koničky? Přece divadlo a vše, co k němu patří. V posledních několika letech i golf, rád odpočívá v sauně. Ani tam se však před divadlem nezavírá. Nechce. Divadlo považuje za svůj životní osud.

První režii si vlastně nepamatuji. Mé režírování má dlouhou genezi. I přes to, že jsem měl vlastní divadlo (G-Studio Centrum, v bývalém studiu Dukla), nikdy jsem si na režii netroufal. Tehdy by to i pomohlo. Náš problém byl, že jsme měli málo titulů, být těch vlastních věcí víc, fungovalo by se nám ještě o kousek snadněji. Zřejmě lze za první režijní krůčky považovat režii koncertních představení, která vznikala nejen v G-Studio, ale i mimo ně. Pak přišla už o trochu komplikovanější režie, zpola koncertu, zpola inscenace *Jazz Side Story*. Ačkoliv šlo stále hlavně o koncert, pracoval jsem s tanečnický, kteří příběh vyprávěli jako herci. A pak to zčista jasná přišlo. Asi deset let před tím, než jsem dě-

lal svoji první „plnohodnotnou“ režii, mě oslovil Daniel Fikejz, abych mu nazpíval v našem studiu demo jeho muzikálu *Singoala*. A stejný Dan Fikejz asi o deset let později přišel do našeho Městského divadla a *Singoalu* nabídl Stanislavu Mošovi. A protože naše divadlo je platformou nově vznikajících věcí, dostal tento příběh prostor. Standa mě najednou oslovil s tím, že už téma i hudbu dobře znám (nahrál jsem to demo), a tedy jestli bych *Singoalu* pro nás i zrežíroval? Obavy mě najednou opustily, zaktivizoval jsem v sobě všechny síly a zřejmě i geny po mém tátovi, který by, nebýt režimu, býval byl režisérem také, a vrhl se na to. To mohlo být zhruba v roce 2007, tedy až deset let poté, co jsem v Městském divadle Brno dostal angažmá.

Potřebuje člověk, který umí hrát, divadlo zná skrz naskrz a pustí se i do režie, i nějakou další režisérskou prápravu?

Nějaké zákonitosti a postupy znát musíte. Je třeba vše myšlenkově i emocionálně zaštitit, vytvořit celkový koncept. I když se dá říci, že si herci asi mohou postavit inscenaci i sami. Otázkou jen je, jak to bude vypadat. Je-li však mezi nimi někdo s dlouhou zkušeností a talentem, jistě to nějak jde... To je ostatně možná taky případ mnoha amatérských souborů. Na druhé straně je fakt, že režisér sám bez herců vlastně existovat nemůže – a herci si to taky dobře uvědomují. Ne každý herec však asi může na tu druhou stranu přejít. To, že

jste skvělý herec, ještě neznamená, že máte talent na režii. Jedním z předpokladů je myslím i to, že je člověk schopen s těmi všemi lidmi kolem sebe vykomunikovat to, co je bezpodmínečně nutné k tomu, aby se všichni ubírali stejným směrem. Co je společnou myšlenkou, emocí, posláním inscenace. To je vlastně možná to nejtěžší. Pak jste taky takovým „spojovačem“, utěšitelem často rozbouraných uměleckých vod každé z uměleckých duší. A potom ten koncept celku, který vidíte před sebou přes všechny jednotlivé detaily, nástrahy, problémy až po finální podobu. K režijní práci navíc přistupuje každý jinak. Někdo je analytik, jiný je více intuitivní, někdo to kombinuje atd. Já třeba musím znát všechno nazpaměť, abych se mohl jen dívat, jak začnu něco hledat v knize, nejsem se sebou spokojen (*smích*). Výhodou pak pro mě je, že se nemusím dogmaticky držet již něčeho na papíře, pečlivě vymyšleného, ale můžu s představou dál svobodně pracovat. Ale abych se vrátil k otázce. Mým prvním učitelem režie byl Standa Moša. Jeho postupy jsem, i když ne cíleně, samozřejmě vnímal, a ty, které jsem nechápal, jsem se pochopit snažil. Díky tomu jsem myslím přišel na to, jak on co myslí, a tím se vlastně učil. K režijní škole patří jistě i návštěvy jiných inscenací, jiných režisérů, divadel. Spousta věcí může být na první pohled vzdálených, anebo se třeba i líbit nemusí, ale

čerpat se z nich taky dá, i když já jsem upřímně řečeno divák velmi vděčný a teprve až se mě začnou vyptávat na můj „režijní“ názor, začnu uvažovat, jak bych to dělal já. Většinou stejně nevím – on ten rychlý „jasný“ úsudek je většinou blbost. Během sledování představení se prostě jenom dívám.

Může být pro hráčícího režiséra herecká profese přínosem, nebo ho může nějakým způsobem v režii omezovat?

Asi obojí. Tím, že jsem pronikl do obou profesí, můžu lépe předehrávat (*smích*). Nejdřív jsem se styděl, ale pak jsem si přečetl, že to dělá i Forman, tak jdu do toho. Rychlé předvedení je často lepší než dlouhé vysvětlování. Tu práci s herci taky stavím nade všechno, to mě nejvíc baví. Dokonce si vždy říkám – a zní to asi od člověka, který má za sebou výpravná show typu *Mary Poppins* zvláště – že kdyby na jevišti nebylo vůbec nic, jen černý box a herci, kteří dobře hrají, tak by byl divácký efekt stejný... skoro... asi... Svazující je možná přesná představa, jak by který herec měl danou roli zahrát. Ono je to samozřejmě s každým trochu jinak. Ale i když mám jasnou vizi, jak postavu zahrát, tak to myslím nevnucuju, snažím se spíš pomoci, navést, pokud někdo třeba ještě neví. Vždycky se snažím o jakýsi koncept, o nahlížení na herectví jako na konkrétní umění – dovednost – řemeslo. Zpo-

V muzikálu *Pískání po větru*, režie: Petr Gazdík

čátku jsem to možná nedokázal sdělit, jak bych si přál, dnes mám pocit, že už to zvládám trošku líp. **V angažmá jsi letos dvě desetiletí. Z herce, který už dal mnoho rozhovorů, vyrostl režisér a také manažer, který spolurozhoduje o repertoáru, je častým účastníkem mnohdy složitých jednání o zapůjčení licencí a podobně. S pohledem zpět, bylo vůbec myslitelné, že by se Petr Gazdík vydal na jinou než divadelní dráhu?**

Já ani nevím, že by se okolí nějak bavilo v mém dětství o tom, co bych měl dělat a co ne. Divadlo však bylo pro mě asi nejpřirozenější cestou. I když jsem nikdy nepocíťoval nějaké postrkování. Ale odmalička jsem v divadle byl a dodnes si pamatuju, jak mi to prostředí učarovalo. Je fakt, že v určité věku jsem chtěl být i něčím jiným než hercem. Mým velkým přáním bylo jednu dobu stát se porodníkem. Měl jsem tehdy silný pocit, že je to pro chlapa jediná možnost, jak rodit děti. Patřím však k silnému ročníku sedmdesát pět, a i když jsem se vždycky vcelku dobře učil, tak se u mě puberta projevila tak, že jsem celou sedmou a část osmé třídy prospal, důsledkem čehož bylo, že jsem najednou schytl nějaké trojky. Tím se stalo, že případná cesta na gymnázium pro mě byla uzavřená. Navíc jsem měl špatný kádrový profil. Proto pro mě bylo těžké se dostat i na konzervatoř. Nakonec se to podařilo „pro mimořádný talent“ na odvolání a po přímluvě na KNV. Je fakt, že mě coby dítě divadlo a vše kolem něj natolik pohltilo, že jsem nikdy neměl žádné jiné koníčky či zábavu. Hodně času jsem trávil jako dabér, pracoval jsem od šesti let v rozhlase, v televizi, což naplňovalo většinu mého volného času. Svým způsobem to taky pomáhalo rodinnému rozpočtu. Už tehdy jsem si veškerý čas organizoval sám. Po vzoru herců jsem měl černý podlouhlý diář, kde jsem si plánoval, co mě všechno čeká, kde a v kolik mám být atd. Byl jsem malý kluk, ale cítil jsem se jako „velkej“, dnes je to naopak. Když to vyprávím svým synům, tak je to baví poslouchat, ale trochu nechápou, že jsem mohl sám běžet z jedné strany města na druhou a maminka to nemusela organizovat... V každém případě ze mě tato doba, právě s vydatným příspěvím maminky, která se ke mně vždy tak chovala, udělala člověka, který umí převzít odpovědnost. Sice jsem byl pořád klukem, který se drží maminčiny sukně, ale současně jsem byl vnitřně zcela svobodným a vlastně dospělým. Tohle „divadelní“ dospívání bylo fajn a vlastně z něj čerpám dodneška. Myslím si taky, na rozdíl

od některých hereckých kolegů, že divadlo je pro děti velmi dobrým místem. Získávají tu spoustu informací prostřednictvím emocí přítomných umělců, hudby, příběhů. Které se jinak, často bez kontextu, musí biflovat. Pozoruji to i na svých dětech, oběma synům divadlo učarovalo myslím stejně, jako kdysi učarovalo mně. A když pak navíc řeknou: „Tati, chtěli bysme být jako ty,“ je to fakt dobrý! Uvědomuji si samozřejmě, že ta „naše“ cesta má jeden velký háček. Člověk musí být úspěšný. To se ale možná týká každé profese. Tedy nechám na nich, co si nakonec zvolí...

Za pomyslným režijním pultem jsi zhruba deset let. Jak se za tu dobu změnil pohled hereckých kolegů na Petra Gazdíka, s kterým nejen hrají, ale který je i režijně vede?

Někdy to nebylo lehké, pravda. Třeba když jsem dělal svoji první činohru... Já nejsem autoritativní typ. Spíš než abych něco vyžadoval, tak od všech určité věci očekávám. I od herců. Vlastně ke všem přistupuji podobně jako ke svým dětem. Jak říkám v *Děsném pátku*: „Chci, aby mě měla ráda, protože chce. Ale jestli chce být na mě radši našťvaná, tak to klidně snesu, mám ji rád.“ Zpočátku jsem myslím tento svůj postoj neuměl dostatečně sdělit a mohlo se zdát, že si nejsem svou vizí jistý, a to přináší vždy určitou nervozitu a napětí.

Je tu ovšem ještě třetí profese, manažera, uměleckého šéfa muzikálového souboru Městského divadla. Muzikály, které v Městském divadle vznikají, už dlouho nesou označení brněnská muzikálová škola. Je tedy jaksi samozřejmé, že se od nich očekává vysoká kvalita. Tedy alespoň z pohledu českého diváka. Jaký je však ten pohled zahraniční?

Snad nejviditelnějším oceněním toho, že to u nás děláme dobře, jsou nejen častá a opakující se pozvání na různá prestižní zahraniční vystoupení, ale i fakt, že se nám jako respektovanému divadlu mnohem lépe jedná při získávání licencí na uvádění nových, často velkých titulů. Bezesporu určitým oceněním naší činnosti bylo nedávné pozvání na slavnostní koncert, který byl v Londýně uspořádán u příležitosti 25. výročí představení *Bídniků*. Tedy představení, které u nás režíroval Stanislav Moša a já hrál roli Jeana Valjeana. Byli jsme tedy hosty koncertu, ve kterém buď přímo světově známé osobnosti vystupovaly, nebo byly – stejně jako my – čestnými hosty. A konkrétně jako příklad určité prestiže našeho divadla ve světě lze uvést jednu z našich

posledních inscenací *Děsnej pátek*. Muzikál, který se dosud hrál pouze dvakrát v Americe na malých „přípravných“ scénách a cesta na Broadway ho teprve čeká. Když jsem o možnost uvádění v Brně požádal, byla první odpověď na můj dopis: „Nezlob se, Petře, ale ještě k tomuto titulu nemáme připravený ani licenční balíček.“ Následující druhá odpověď však už zněla: „Protože jste to vy, tak my se pokusíme vám vyjít vstříc a poslední verzi scénáře vám poskytneme jako první na světě.“

Městské divadlo však nemá na repertoáru jen „kasovní“ šlágr a muzikály...

Při skladbě repertoáru nemusíme – řečeno s nadsázkou – dodržovat téměř nic. Nikdo nám nenařizuje. Sami však máme nastavenou jakousi vnitřní – řekněme firemní kulturu – ze které repertoár vychází. Skládáme ho tak, aby byl pro naše diváky pestrý. A jak jsem už říkal, snažím se být platformou i pro nové původní tituly. I proto se dávají na Hudební i Činoherní scéně i „nekasovní“ inscenace, jako byla již zmíněná severská sága *Singoala*, *Viki kráčí za štěstím*, *Červený a černý*, *Nana* nebo teď *Žena z dřívějšíka*, *O myších a lidech* a podobně. Ostatně za příklad může sloužit i představení, které mě teď čeká. I když se jedná o příběh mimořádně silný a tak emocionálně intenzivní, že jsem se s něčím podobným už dlouho nesetkal. Jde o muzikálové drama, které se hrálo zatím pouze v Londýně, kde jsem ho měl možnost vidět, a myslím, že

snad ještě někde v Německu. V originále se jmenuje *Imagine This*, což my zatím překládáme jako *Představ si...* Je to příběh židovské rodiny ve varšavském ghettu, která počátkem války po obsazení Polska Hitlerem jako svůj způsob vzdoru zinscenuje hru, která se jmenuje *Masadda*. Jde o dávný příběh Židů v pevnosti v Judské poušti, kde se opevnili proti Římanům, aby v ní pak všichni nakonec zahynuli. Polská židovská rodina v tomto příběhu, kde se historie prolíná s krutou skutečností světové války, hru hraje nejen pro spoluobčany v ghettu, ale i pro nacisty, a je to inscenace natolik úspěšná, že se její autor – otec rodiny, může se svými nejbližšími za odměnu vystěhovat. V těžké volbě nakonec zvítězí osudová sounáležitost se všemi ostatními a cesta vlakem nikoliv za svobodu ve Švýcarsku, ale za varováním ostatních před vlakem do Treblinky. Tohle je přesně ta inscenace, o které si říkám, jak ji asi naši diváci přijmou? A zároveň jsem však přesvědčen, že stojí za to, aby se hrála. A když vnímám některé poslední události, snad by měla být tato hra i povinná. Věřím, že se nám tento příběh, který je ale také plný židovského humoru, nadhledu, síly a touhy po svobodě, našim divákům podaří povyprávět. Jak dalece budeme v tomto snažení úspěšní, to se ukáže v příštím roce. Přijďte se podívat.

Text: Miroslav Homola,

foto: jeř Kratochvíl, Tino Kratochvíl

Plyn a elektřinu od SPP si prostě zamilujete

V SPP nám záleží na teple vašeho domova. Připravili jsme pro vás nové produkty plynu a elektřiny.

- **Platíte méně** za plyn a elektřinu
- **Žádné chytáky ve smlouvě** ani skryté poplatky
- Vše zvládnete **z pohodlí vašeho domova**

Klikněte na web anebo volejte **800 789 789**

www.spp.cz

Věří jim 1,3 milionu zákazníků v Evropě, mezi nimiž nechybí ani odběratelé z Čech a Moravy. Slovenský plynárenský priemysel, a.s., však není jen spolehlivým dodavatelem zemního plynu a elektřiny, ale také společensky odpovědnou firmou, která dlouhodobě od chvíle, kdy před devíti lety vstoupila na tuzemský trh, podporuje v České republice řadu nejrůznějších organizací a projektů. Mezi její nejstabilnější partnery v této oblasti patří i Městské divadlo Brno. „Máme mnoho společného. Stejně jako my našim zákazníkům, tak i divadlo svým divákům z jeviště dodává energii,“ s nadsázkou říká generální ředitel českého zastoupení SPP Ing. Petr Ivánek. *V roce 2008 jste vstoupili na český trh jako dceřiná firma SPP, který je největším dodavatelem zemního plynu na Slovensku. Proč jste si za sídlo vybrali právě Brno?*

Brno má pro nás strategickou polohu – jsme v rozumné vzdálenosti od kolegů v Bratislavě a současně není problém udržovat a navazovat kontakt s našimi zákazníky, ať jsou třeba v Aši nebo Ostravě. V minulých letech jsme tu už navázali také mnoho partnerských vztahů, nejen s Městským divadlem Brno, ale spolupracujeme také například s Hvězdárnou a planetáriem Brno, zdejší zoologickou zahradou, Moravskou galerií v Brně i mnohými sportovními kluby, za všechny bych zmínil alespoň Kometu či Zbrojovku. Mezi naše nejvýznamnější klienty navíc patří Teplárny Brno.

Vaše produkty oslovují stále více maloobdětelů a domácností. Čím je pro ně vaše nabídka zajímavá?

V České republice sice SPP nepatří k největším dodavatelům, ale rozhodně se řadí k těm nejdůvěryhodnějším. Nabízíme zajímavou cenu bez skrytých poplatků, se kterou ve srovnání s tradičními dodavateli zákazníci mohou zaplatit až o pětinu méně, a to bez závazků, a spoustu výhod, včetně toho, že vyšší ceny garantujeme až do konce příštího roku. Pokud by přesto někdo nebyl spokojený, smlouvu lze bez sankcí kdykoliv vypovědět.

Kromě plynu si od vás nyní mohou čeští zákazníci objednat i elektřinu, je to pravda?

Ano, a i v tomto případě garantujeme zákazníkům výhodnou cenu do konce roku 2018 bez ohledu na vývoj cen na trhu, cenu bez skrytých poplatků a s možností si to do patnácti dnů od zahájení dodávek rozmyslet a od smlouvy odstoupit.

Vraťme se ještě k divadlu. Vloni jste se na tomto místě přiznal, že se těšíte na Bítls – naplnila se vaše očekávání?

Ano, velmi. Je to skvělá zábava a s hudbou, která nikdy nezestárne ani nezevšední. Srovnávat to sice přímo nechci, ale letos jsem opět velmi zvědavý na *Horečku sobotní noci*. Filmová verze byla v době mého mládí hitem, tak uvidíme, zda se i ta jevištní v Městském divadle Brno setká s takovým úspěchem. Věřím, že ano a že k tomu trochu přeneseně pomůžeme i my.

Jana GAZDÍKOVÁ s Johanou HUB

Obrázek mého příchodu: Johanka drží malou Johannku, dvojčata dělají stojku na hlavě a u toho křičí: „Babicko, umíš to taky?“ Kuba volá z pokoje „čus“, tři psi po mně skáčou a kočka se mi otírá o nohy.

Ahoj dcero, jak se máš?

Dobře, dáš si kafe?

Dám. Co děti? Chodí do školky?

Ne, jsou nemocní, nevidíš? (Vtom oba stojí na skříni a skáčou dolů – takže opravdu nevidím!)

Mám přijít jindy, až bude klid?

Ne, vždyť je klid.

Tak znovu – jak se máš?

Mám se hezky. Ač to vypadá jako blázelec na kolečkách, mám všechno, co jsem si přála – čtyři děti, tři psy, kočku a celé to zaštituje můj nejtrpělivější a nejhodnější manžel Radek, který byl tak odvážný, že si mě letos prvního ledna vzal. A tak už i já jsem Johana Hub. A proč Hub? Nelíbilo se mi Hubová. Nic víc v tom není.

Tak co divadlo, jak to teď máš? Jak to bude?

Od narození kluků jsem dohrávala nazkoušené hry (Papežku, Bídničky,...), do Prahy jsem jezdila hrát Mary Poppins. Když měli chlapečci dva roky, nazkoušela jsem Malý rodinný podnik. Byla to změna a pro mě dost náročná. Někdy jsem měla pocit, že nejsem ani dobrá matka, ani dobrá herečka. Ale pak jsem si řekla „Já to dám“ (replika z Mary Poppins) a snad jsem to zvládla se ctí. A v březnu přišlo požehnání v podobě naší Johannky. Aktuálně bude pro mě „velký návrat“ právě Mary Poppins, která je obzvlášť díky mým dětem neustále se mnou a snažím se si z ní vzít příklad. Ale přiznávám, že někdy jsem pan Banks křížený se slečnou Andrewsovou.

A co děláš pro velký návrat?

Tak v první řadě se snažím zhubnout. A i když jsem minulý měsíc uplavala 40 kilometrů, i když každý den nachodím minimálně dalších 10 kilometrů, slovy z Donaha! – opravdu se snažím, ale někdy to jde vážně těžce (smích). Pak fyzická kondice. Mary je náročná na fyziku jak pes a s tím souvisí dechová cvičení a zpěv. Dělán pro to maximum! Jsem ale ráda. A jsem vděčná, že můžu, protože ač je to někdy vyčerpávající, mám velkou motivaci.

A jaké máš teď plány?

Nemám. Vždy jsem hodně plánovala a pak nebylo nic. Teď se těším z toho, co je a co přichází. Momentálně navíc bojuji s pubertou našeho

Kuby. To je dostatečně náročná záležitost. Snažím se být dobrou manželkou, maminkou a paničkou. A co se týká profese – jasně, že mi to chybí! Chtěla bych zkoušet, být s kolegy a užívat si potlesk. Doufám a moc bych si přála se naplno vrátit. Ale letos to určitě nebude. Každý člověk má své priority a já jsem si teď vybrala rodinu. Když denně pozoruji Kubu, vím, jak všechno rychle uběhne a jak ty malé nožičky mají najednou velikost 45 a už se s nimi nepomazlíte.

Ale určitě máš něco, co by sis ještě chtěla zahrát.

To mám, ale myslím, že už to zůstane navždy jen v představách (smích). Vždy to byla Maria z West Side Story. To mě dokonce přivedlo k tomu stát se herečkou. Odmalička se to kolem mě točilo, ale díky West Side Story a Alence Antalové jsem po tom začala toužit a připravovat se sama na JAMU. Když jsem slyšela tu hudbu a viděla Ali hrát v Legendě a pak Mariu, byl to můj osud! Teď ještě doufám, že se nám vrátí Bídničky. A do budoucna bych si přála nějakou podobnou hru, jako je třeba Mary Poppins. Miluji totiž na ní to, jak umí vykouzlit dětem i dospělým úsměv na tváři.

(Tak to je závěr našeho rozhovoru, který jsme museli ukončit, protože Petr s Ondrou se poprali, malá Johannka musí jít spát a psi musí ven. Obě se na vás moc těšíme v prosinci na Hudební scéně.)

Text: Jana Gazdíková,
foto: jeř Kratochvil, Tino Kratochvil

NAPSALI O NÁS

CUKR SE SOLÍ V MUZIKÁLU DĚSNEJ PÁTEK

Městské divadlo Brno nabídlo na velké scéně další skutečně horkou muzikálovou novinku. V sobotní premiéře tady uvedli hudební komedii *Děsnej pátek*. (...) Základní osou příběhu je konfrontace světa adolescentů a dospělých. Jde tady o vztah mezi matkou a dospívající dcerou, který je na počátku plný nedorozumění, přezírání a nepochopení. Po jedné z mnoha hádek si matka s dcerou kouzlem vymění na jeden den svá těla. Začíná tak kolotoč bláznivých i vážnějších situací. (...) Matka se musí vypořádat s divokými poměry studentského stáda na střední škole, její ratolest okusí, kolik rozhodnutí a zodpovědnosti sebou nese život „těch velkejch“. Takto rozehranou situaci komplikuje fakt, že matku čeká na druhý den svatba... (...) *Děsnej pátek* je v tuzemsku i odstupem času od knižní předlohy překvapivě aktuální. (...) Před publikem ožívá vtipná rodinná komedie, která nestrání žádnému ze zúčastněných táborů. (...) Gazdík se snaží uměřeně vyrovnávat požadavky opulentní hudební show a jakési intimně neokázalé story matky a dcery. (...) *Děsnej pátek* v brněnském

provedení umně vystrkuje přednosti originálního díla, ke kterým patří vtipná zápleтка a její variování, humorné dialogy i situace (matka tady občas mluví jako pubertální kanál, dospívající dívka je komicky způsobilá) a zejména příjemně poslechová muzika Toma Kitta. Dočkáte se velkých muzikálových čísel (s nápaditou choreografií Carli Rebecca Jefferson), ale i pop songů či vtipného kvinteta pohrávajících si nápaditě s motivy blues. Toto číslo nazvané *Vraťte mi mé dítě zpět*, při němž se točí nejen pět hlasů ale i jejich aktérů v legračním kroužku, je jedním z hudebních vrcholů večera. (...) Před obě protagonistky je postavený herecky nesnadný úkol. Musejí komicky uhrát onu fyzickou proměnu a zároveň v této bžundě nepoztráct i ony vážnější polohy. A to se oběma představitelkám při sobotní premiéře podařilo. Ivana Vaňková v roli proměněné matky Katherine chodí v epesní černé sukni a na jehlách, ale dává ramena vpřed, hrbí se jako dospívající dívka stydlící se za rostoucí prsa nebo si zmatečně pohrává za zády s rukama, to když často neví co s nimi. Viktoriá Matušová svou mentální transpozici zvládla také výborně. Její Ellie je hybatelkou a vypravěčkou příběhu.

Matušová dokáže v zajímavé expresi uhrát šílený strach matky o vlastního malého syna, šlehačkový závěr kusu legračně a vzdorovitě shodí koulením očima a povytahováním obočí, jak to dělají dospívající slečny nejen na svatbách svých matek. Obě herečky vynikají pěveckou perfekcí a jsou přirozeným a zábavným těžištěm večera. Příjemným pěveckým překvapením byl také Josef Gazdík v roli malého Fletchera. Svoji pubertu přesvědčivě uhrál odrostlejší Jan Brožek, aniž by se schovával jen za svůj klučičí kukuč. (...) Komickou hlasovou i pohybovou vervou naopak publikum odzbrojila korpulentní tělocvikářka Lenky Bartolšicové. (...)

Luboš Mareček, www.mestohudby.cz,
22. 10. 2017

DĚSNEJ PÁTEK NA VLNĚ POHÁDKOVÉHO PŘÍBĚHU A VÝBORNÝCH VÝKONŮ

(...) Režisér se soustředil zejména na vycizlování obou dvou hlavních postav, které musel opatřit poměrně značnou dávkou stylizace, chybět ovšem nemohou ani velká hudebně taneční čísla, která dělají muzikál muzikálem,

a brněnský soubor je opět předvádí s nevídanou profesionalitou. (...) Scéna Emila Konečného vychází z vertikálního řešení, které umožňuje odehrávat v případech nutnosti různé situace v několika prostředích bez zdlouhavých přestaveb. Její dominantu tvoří supermoderní kuchyň, která se bleskurychle proměňuje třeba ve školní tělocvičnu nebo městský exteriér. Zcela současně kostýmy navrhla Eliška Ondráčková-Lupačová. Výtvarné řešení inscenace podporují povedené projekce Dalibora Černáka a Petra Hlouška. Celým souborem krásně hýbou temperamentní a neokoukané choreografie, které secvičila Carli Rebecca Jefferson. Pozornost věnovala i takovým detailům, jako je styl chůze hlavních protagonistek. Tradičně výborný orchestr vedl svižnými gesty dirigent Dan Kalousek. Městské divadlo Brno našlo ve své nesmírně široké herecké základně ideální představitele všech rolí. Role rebelujícího drzého spratka Ellie se autenticky zhostila Viktoriá Matušová. Ze svého přirozeného temperamentu však mohla těžit pouze v úvodu představení, po „pohádkové proměně“ v precizní a ustaranou matku šlo spíše o zajímavý protiúkol. A Matušová se ho zhostila herecky i pěvecky skvěle, čímž potvrdila, že je jednou z nejzajímavějších figur mladé generace brněnského souboru. O něco snadnější úkol měla Ivana Vaňková coby Katherine Blakeová, matka Ellie, v které mladický dáblík samozřejmě pořád dříme, a tak tuším, že si polohu reinkarnovaného pubertáka nesmírně užila. Výkon obou hereček

je o to úctyhodnější, že prakticky neslezou z jeviště a musí striktně dodržovat přesné načasování gagů, protože každá chyba by pohřbila temporytmus hry. (...) Jako neřízená střela naopak působil v dětské postavě Fletchera, mladšího bratra Ellie, Josef Gazdík, který se po jevišti už pohybuje naprosto suverénně. (...) Pak jsou tady spolužáci a kamarádi Ellie. Přehlídka mladých, ale již kompletně připravených muzikálových herců – Jan Brožek, Dagmar Křížová, Kristýna Daňhelová, Diana Velčická... Co jméno, to talent. A jak zazářit i v epizodní postavě předvedla Lenka Bartolšicová v nádherné kreaci drsné tělocvičárky Meyersové. Žánrově nabízí *Děsnej pátek* (hudba Tom Kitt, texty Brian Yorkey, libreto Bridget Carpenter) kombinaci pohádky, bláznivé americké komedie a rodinného muzikálu. Jedná se o divácky vděčnou, vtipnou a po všech stránkách profesionální show o schopnosti podívat se na svět pohledem druhých. Pokud jednou uspěje na Broadwayi, bude brněnské prvenství o to zářivější.

Vítězslav Sladký, www.musical-opereta.cz,
27. 10. 2017

OCTOMILKY, KVASINKY A LIDĚ

Je to pořad to samý, octomilka, kvasinka nebo člověk, do plazmidu vložíš přesně to, co potře-

buješ, a máš to tam... žádný náhodný mixování, žádný děti s genetickým vadama... Takto a podobně nadšeně přednáší, dokonce i doma své návštěvě, ústřední hrdina Levínského hry *Dotkni se vesmíru a pokračuj*, biochemik Bohumil Plánovský. (...) Věda se tu v postavě Plánovského a spol. dostává po přísně racionálních, exaktních a pokrokových kolejkách do blízkosti čirého bláznovství. Havarijní situaci vědců ve vrcholné scéně asi nejtrefněji zhodnotí televizní zvukař: *Tak to je dobrej bizár*. V těžce smíchové optice jeví se tu i známí vymítači pavěd ze spolku Sisyfos, reprezentovaní povědomou postavou astrofyzika Jiřího Řehoře a jeho suitou. (...) V Brně je tato laskavá karikatura typově autentickou hereckou kořistí Jana Mazáka. (...) Po svém skandálním TV vystoupení dostane Bohumil od šéfa padáka, od Řehoře bludný balvan za výzkum šifrovaných božích vzkazů v genomu organismů a navrch od Božidary žádost o rozvod. To bortí jeho experiment a prozradí před šéfem i veřejností vědcovo tajemství. Trapas celého balábile násobí přímý TV přenos. Projekční plátna, zmnožující trapno, jsou neodmyslitelnou součástí inscenace. A tak před námi, podobně jako ve hrách Havlových i u Levínského defilují vlastně různé postmoderní variace na starý známý archetyp „učeneho hlupáka“. Od šéfa ústavu Dušana (Viktor

Skála), přes termitologa Jonáše v podání Aleše Slaniny až po charismatického matematického lingvistu Adama, jenž je v pojetí Igora Ondříčka skutečným Mefistem a hybatelem příběhu. Posledně jmenovaný, někdejší spolužák hlavního hrdiny, pronikne k němu do rodiny, okouzlí jeho citově vyprahlou Božidaru a vnuke nebohému Plánovskému plán luštit šifrované boží vzkazy v organismech, od octomilek po lidská embrya. Ne náhodou cítí od samého počátku k podivnému Adamovi instinktivní odpor pouze doktorandka Anděla, jejíž láska a obětavost doslova donosit následky Bohumilových experimentů nezajíjí hranic. Její láska je bezmezná stejně, jako je bezmezný odpor k Adamovi: to první je totiž z rodu Markétčiny lásky k Faustovi, to druhé odporem k Mefistovi. Ona jako jediná v něm skutečného dábla totiž rozpozná. (...) Brněnskou verzi Levínského hry považují díky invenci Hany Burešové a hereckým výkonům za událost nové sezóny. (...)

Vladimír Just, *Divadelní noviny*, 17. 10. 2017

DOTKNI SE VESMÍRU A POKRAČUJ

Těžko si pod tímto názvem divadelní hry něco představíte. (...) Možná trochu záhadný název

hry pochází z otrockého překladu pokynu pro počítačovou hru na prvním PC: Press Space to Continue. (...) Divák je uveden do Ústavu chemické ekologie Akademie věd, pro MdB byly reálie přemístěny na brněnské pracoviště. Ing. Bohumil Plánovský, Ph.D. (Petr Štěpán), vedoucí skupiny Biochemie a molekulární biologie, objevuje mechanismus vzniku nového druhu, a tedy podstatu evoluce. Vtipné dialogy, autor si pohrává s myšlenkou vytvoření ideálního potomka. Vědcův kamarád RNDr. Adam Šmíd, Ph.D., lingvista a matematik (Igor Ondříček), hledá v řetězci aminokyselin vyšší poselství. Děj zpestřují vzájemné vztahy, do hry vstupuje Plánovského manželka JUDr. Božidara Plánovská (Alena Antalová) a redaktorka televizního studia Svatava Hovorková s titulem Bc. (Ivana Vaňková). (...) Výraznou postavou je rovněž prof. RNDr. Dušan Antal, DrSc., ředitel zmíněného ústavu v podání Viktora Skála a Mgr. Anděla Suchemá, doktorandka (Svetlana Janotová). Nová inscenace na scéně Tomáše Rusína s výbornými herci v kostýmech Zuzany Štefunkové-Rusínové má všechny předpoklady k dlouhé řadě repríz. Ladí i jednoduchá,

(tr), www.brnozurnal.cz, 21. 9. 2017

JAK SE DOTKNOUT VĚDY NA DIVADLE

(...) S první premiérou sezóny 2017/2018 vsadilo Městské divadlo Brno na vědeckou tematiku hry Reného Levinského *Dotkni se vesmíru a pokračuj*. (...) Režisérka Hana Burešová zručně obléká vědeckou tematiku do šatstva brněnských reálií. (...) Vědecký námět přímo láká k vážnějšímu a odměřenému pojetí. To by ale nebyla Burešová, aby neudělala přesný opak. Sázka na komediální žánr se ukazuje jako dobrý tah. (...) Městskému divadlu se daří dotýkat se vesmíru s příjemným a nevtrávným humorem. To ocení zejména lidé, kterým je blízká vysokoškolská a vědecká tematika. Ostatní zase potěší brněnské reálie, jež dodávají hře punc domáckosti a zapamatovatelnosti. (...)

Klára Tesařová, Kult, listopad 2017

NETHOVOR: LUCIE BERGEROVÁ

(...) *Kdo vás vlastně přivedl ke zpěvu?*

Nemyslím si, že by mě ke zpěvu někdo vysloveně přivedl. Byla jsem dítě, které odmalíčka zpívalo, od tří let jsem chodila tančovat a pak celé dětství strávila v Zušce. Zpěv, tanec, hra na klavír... tohle všechno mě odjakživa bavilo. Bylo to spíš takové přirozené, že se vydám uměleckým směrem. Hodně na tom ale mají zásluhu rodiče, kteří mě ve všech mých bláznivých plánech podporovali.

Co je podle vás v dnešním uměleckém životě pro herečky nebo zpěvačky nejtěžší?

Nejtěžší je plánování. To je v podstatě nemožné. Pak taky skloubit roli herečky s rolí maminky. Přeci jen mám dvě dcery a nerada bych, aby mi jejich dětství uteklo mezi prsty. Nejnáročnější je období před premiérou. To jsme v divadle do slova od rána do noci. Vždy se to pak ale hezky vyrovná a pracovní náročné období vystřídá klid a čas na rodinu a přátele.

Stačí vám jako muzikálové herečce trénink pouze během zkoušení v divadle nebo potřebujete pro kondici i něco navíc?

Některá zkoušení jsou náročnější na pohyb, takže čtyřhodinová choreografická zkouška dá po-

řáděně zabrat. Ne vždy tomu tak ale je, snažím se tedy udržovat v kondici tím, že běhám a chodím do fitka.

V Městském divadle Brno jste už dva roky. Zabydlela jste se už?

Brno mě nadchlo. Moc se mi tady líbí, bydlíme v nádherném prostředí a troufám si říct, že jsme se všichni poměrně slušně zabydleli. Mám tady kolegy, kteří se stali mými přáteli, práci, která mě neskutečně baví a naplňuje, a tak celkově jsme tady všichni moc spokojeni.

Máte svůj sólový recitál. Berete to jako relax od práce na jevišti s kolegy?

Občas se mi podaří, že si zazpívám sólový koncert nebo jsem hostem na koncertě mých přátel, kolegů. Vždycky je to příjemná změna. Zase jiný druh nervozity. Člověk je tam sám za sebe, ne za nějakou roli, a to je moc fajn. Pokaždé si to moc užívám a těším se na další takové akce.

Chodíte také sledovat představení svých herečkových kolegů? Které představení se vám v poslední době líbilo nejvíce, že jste byla unesená?

Snažím se vidět všechna představení kolegů z MdB. Mám ještě bohužel ale nějaké malé resty. V poslední době mě nadchlo představení *O my-*

ších a lidech a jestli mě něco posadilo na zadek a vzalo dech, tak to byly *Žitkovské bohyně*. Režie a výkony všech zúčastněných jsou fenomenální. *V inscenaci Bůtls hrajete maminku, máte tam skvělé kolegy teenagery. Jak se vám s nimi hraje?*

Kluci jsou báječní a mě baví se na ně dívat a pozorovat, jak rostou herečky. Ale vlastně i fyzicky. Když jsem s některými z nich hrála v představení *Ostrov pokladů*, byli mi sotva po prsa. Za dva roky mě přerostli o hlavu. I když v mém případě to pravda není až takový problém (*smích*).

Vnímáte diváky, kteří navštěvují MdB? Jaký typ diváka podle vás toto divadlo navštěvuje?

Mají nás rádi a jsou nároční. Mají možnost navštěvovat jedno z nejlepších divadel v republice, aby taky nároční nebyli.

Jaké role vás nejvíce zajímají? Co byste si chtěla do budoucna zahrát?

Zajímají mě všechny role, které mě i diváka nějak oslovují. Nemám žádnou představu o tom, co bych chtěla hrát. Těším se na všechno příští. Rozhodně mě divadlo baví a naplňuje. V nejbližší době bych na tom nerada cokoliv změnila. (...)

www.scena.cz, 8. 6. 2017

Zastaví se vám srdce při vzpomínce na Johna Travoltu? Máte rádi disco? S nostalgií vzpomínáte na zvonové kalhoty a barevné košile, které byly hitem v sedmdesátých letech? Zní vám v hlavě nesmrtelné hity jako *How Deep Is Your Love* nebo *Stayin' Alive*? Pak už se pravděpodobně nemůžete dočkat další premiéry na Hudební scéně našeho divadla.

Vraťme se ovšem na samý začátek příběhu, který končí nablýskaným úspěchem hitu jménem *Horečka sobotní noci*. V roce 1976 začal anglický hudební kritik Nik Cohn v *New York Magazine* vydávat sérii článků s názvem *Tribal Rites of the New Saturday Night*. Nik Cohn dostal za úkol popsat situaci na současné disco scéně, která v té době v podstatě byla subkulturou americké dělnické mládeže. Zavítal do podniku 2001 Odyssey a hned před klubem byl svědkem opilecké bitky, během níž si i všiml mladého muže, který se do sporů nezapojoval a pouze je se zkoumavým klidem sledoval ode dveří. A tak vznikl hlavní hrdina, kterého známe jako Tonyho Manera. Ačkoli Nik Cohn psal původně reportáže, zúročil v nich i své další zkušenosti a zážitky, a tak vznikl fiktivní příběh pouze inspirovaný skutečnými událostmi. Zkušený producent Robert Stigwood záhy po vydání koupil práva a nechal scenáristu Normana Wexlera napsat filmový scénář. Film měl v režii Johna Badhama premiéru 16. prosince roku 1977 a zaznamenal celosvětový nejen komerční úspěch. Snímek pomohl popularizovat disco hudbu napříč světadíly a zároveň vynesl Johna Travolta na vrchol popularity.

Robert Stigwood, na jehož producerském kontě, jsou mimo jiné i filmové verze rockových oper *Jesus Christ Superstar* a *Tommy*, byl neúnavným podporovatelem a manažerem britské hudební skupiny Bee Gees, jejíž název pochází ze zkratky Bratři Gibbové, která se od vydání prvního singlu v roce 1963 opakovaně vracela na přední příčky hudebních žebříčků. Ihned po premiéře se Bee Gees s písní *How Deep Is Your Love*, doprovázející závěrečnou happyendovou scénu, ocitli na prvním místě americké hitparády a od 21. ledna 1978 se na nejvyšším piedestalu usadilo dvojalbum s hudbou z filmu a zůstalo tam až do července, prodalo se ho neuvěřitelných 12 milionů kusů. V USA se Zlatá deska uděluje za prodej v hodnotě jednoho milionu dolarů, takže zmiňované album jich získalo neuvěřitelných 156 kusů!

Divadelní verze slavného filmu také vypráví příběh brooklynského mladíka Tonyho Manera, jehož jediným zájmem je trávit víkendy na místní diskotéce, což mu dovoluje zapomenout na všední ubíjející život ve složitě rodinné i sociální situaci. Jevištní adaptace filmového hitu měla světovou premiéru 5. května roku 1998 v londýnském Palladium Theatre a hrála se zde přes dva roky. Následovalo broadwayské uvedení s více než pěti stovkami repríz a poté se rozpoutala celosvětová „horečka *Horečky*“. Od roku 2000 byl muzikál hrán v Argentíně, Holandsku, Mexiku, Koreji, Španělsku, v roce 2004 proběhl i londýnský revival. Česká premiéra se konala v roce 2014 v pražském Divadle Kalich. Naše divadlo nyní přichází s novou, upravenou verzí, zdůrazňující složitě sociálně politické podhoubí zdánlivě bezstarostného příběhu. Diváci se mohou těšit na neotřelé choreografie **Igora Barberiče**, originální kostýmy **Andrey Kučerové** a velkolepou scénu **Christoha Weyerse**. S tímto týmem uvedl režisér **Stanislav Moša** *Horečku sobotní noci* již v létě 2017 ve švýcarském Waalenstadtu a nyní ji v českém obzazení a hudebním nastudování **Tomáše Küfhabera** a **Emy Mikeškové** představí i našemu obecenstvu. V hlavních rolích se můžete těšit na **Marca Salvadoriho** nebo **Kristiana Pekara** v roli Tonyho, **Svetlanu Janotovou**, **Ivanu Vaňkovou** nebo **Kristýnu Daňhelovou** jako Stephanie a **Kateřinu Marii Fialovou** nebo **Dagmar Křížovou** jako Annette a mnohé další. Taneční muzikál uvedeme v českém překladu Stanislava Moši, přičemž písňové texty budou ponechány v anglickém originále. Premiéra proběhne na Hudební scéně 20. ledna 2018.

-kl-

PARTNEŘI DIVADLA

JSC BRNO s.r.o.

Lázně Slatinice
A.D. 1526

BUSINESS CENTRE
VÍDEŇSKÁ

PS BRNO

Carmen Flora
květinářství a aranžování

PSK GROUP
DYNAMICKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

DOKOŘÁN PROSINEC 2017
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl

Tisková mluvčí:
Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,
Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
229. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 20. 11. 2017

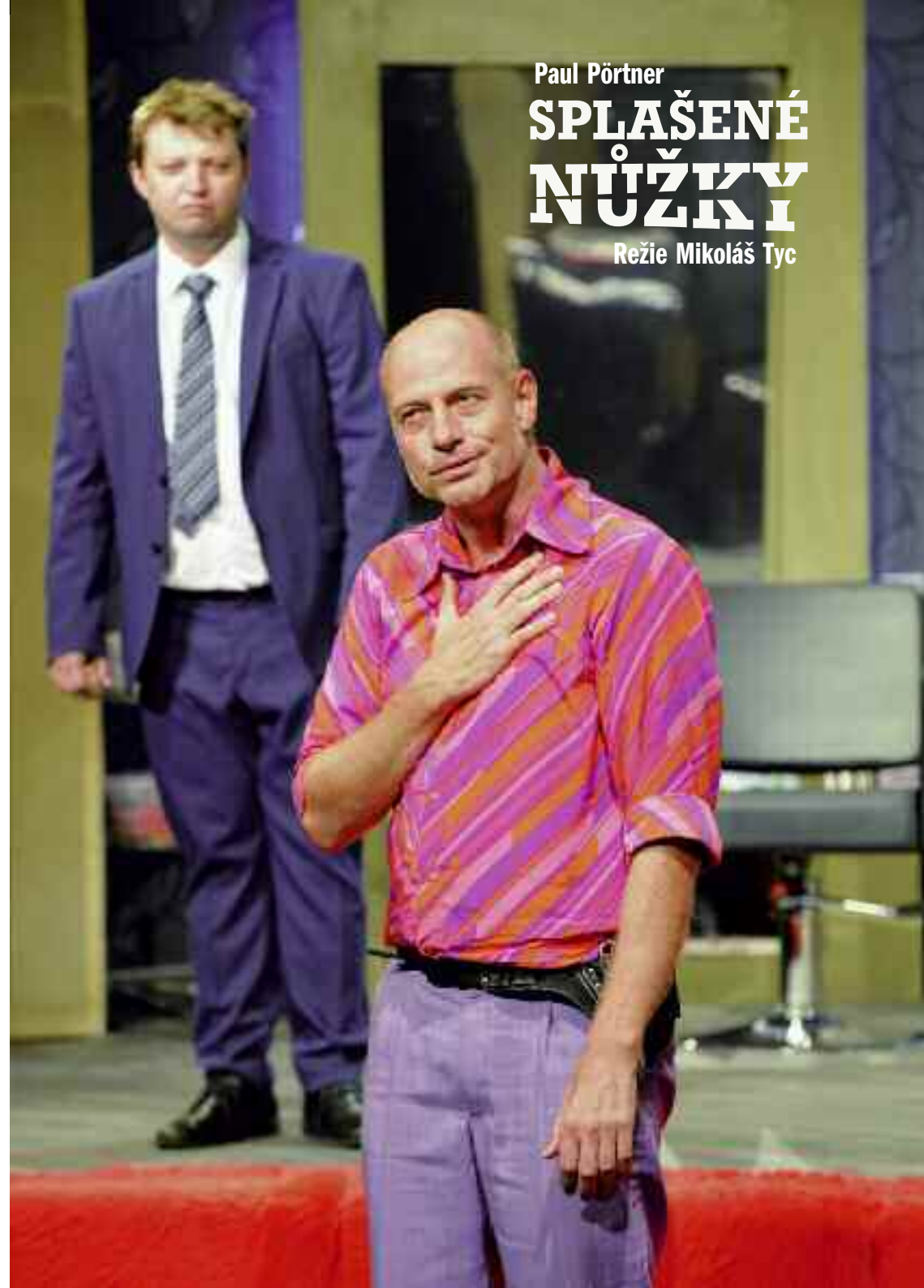
Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

Dvorana MdB

Zadní strana:

Splašené nůžky

Paul Pörtner
**SPLAŠENÉ
NŮŽKY**

Režie Mikoš Tyc

**MARY
POPPINS**
rodinný muzikál

Pouze
v prosinci 2017
na Hudební scéně

Krásný příběh o laskavé chůvě, která učí nejen zlobivé děti, ale i věčně zaneprázdněné a uhoněné rodiče, že „stačí chtít a rázem vše je možné“, se znovu vrací na jeviště Hudební scény, ovšem pouze v 35 exkluzivních reprízách! Nenechte si ujít pohádku, která baví malé i velké, která vás rozesměje i dojme a jejíž melodie si budete zpívat ještě na Nový rok. V roli Mary Poppins se můžete těšit na Alenu Antalovou, Radku Coufalovou, Johanu Hub i Ivanu Vaňkovou!

Bolek Polívka si do Manéže pozval posilu z našeho divadla.

Jeho pozvání přijala Hana Holíčková.

Dušan Vitázek uskutečnil svůj první sólový koncert.

Na koncertu pokřtil své debutové album „Kde“, jehož kmotry byli Zuzana Maurery a Michal Kavalčík.

S Dušanem si zabrali také kolegové, kteří se podíleli na přípravě desky.

Na velké zkušebně zabýjil režisér Stanislav Moša zkoušky Horečky sobotní noci.

Klára Latzková blíže představila dramaturgické záměry.

V blavních rolích se v novém muzikálu představí Kristian Pekar nebo Marco Salvadori.

ZBLÍZKA

Noc divadel jsme pojali v komorním duchu v Divadelním klubu.

Melodie z muzikálů zazpívali Kristian Pekar, Kristýna Daňhelová, Markéta Pešková a Daniel Rymeš.

Sobota 18. listopadu proběhla ve znamení 100. reprízy muzikálu Donaba!

Muzikálová komedie o ocelářích za necelých pět let pobavila již 36 tisíc diváků.

Lukáš Janota a Petr Štěpán oslavovali jubileum inscenace, jak se patří.

21. listopadu proběhla derniéra moudré komedie Jakub a jeho pán.

Hrou Milana Kundery jsme po pět let skládali neokázalou pocu mužskému přátelství.

Inscenaci vyprovodil dlouhotrvající potlesk vestoje.